

[Korsgaard.]

Jeg vil derfor længst muligt haabe, at alle disse principielle Ting tages ud af Lovforslaget; det vil i hvert Fald gøre det meget lettere for mit Parti at stemme for det. Men vil man ikke det, maa man da i hvert Tilfælde give god Tid til, at de Borgere, som kan blive ramt af disse forskellige Bestemmelser i Forslaget, kan faa Lejlighed til at gøre deres Synspunkter gældende. Jeg vilde med de betydelige principielle Ændringer, der findes i disse to Forslag, finde det ganske overordentlig hensynsløst, hvis man ikke giver en rummelig Tid til Udvalgsbehandling for derigennem at give Statens Borgere Lejlighed til at fremsætte deres Synspunkter.

Jeg skal af disse principielle Ting nævne enkelte. Jeg vil begynde med dette, at man opgiver Skattefradragretten, og her maa jeg straks sige, at den højtærede Finansminister og Ministeriet kan ikke være i Tvivl om, at det er en Forandring i Skattelovgivningen, som vi fra konservativ Side er meget imod. Der rejser sig da det ganske naturlige Spørgsmaal: er det Ministeriet og dets Partier ligegyldigt, hvad Oppositionens Partier mener? De kan jo magtmæssigt gennemføre, hvad de vil, derom kan der ikke strides, men er dette dem ligegyldigt? Man faar mere og mere det Indtryk, at den Snak om Borgersind — ja, det burde ikke være Snak, men i Kraft af den Mangel paa Hensyn, der vises fra Regeringspartierne Side, synes jeg, man mere og mere faar det Indtryk, at det er kun Snak; det er kun noget, man siger for at faa os fra Oppositionen til at gaa med til det, Regeringen foreslaar. Jeg maa i det hele taget hævde, at i en saadan midlertidig Lovgivning, og hvor det drejer sig om saa mange Penge som her, er det efter mine Begreber en fantastisk Uforskammethed, at Regeringspartierne ikke i nogen Grad regner med, hvad man dog fuldkommen sikkert ved, at dette og hint vil Oppositionens Partier længst muligt gaa imod.

Der er allerede sagt af Socialdemokratiets anden Ordfører, det ærede Medlem Hr. Retoft — efterhaanden synes jeg, det maa være ret kedeligt at være anden Ordfører, for det er bare at staa og sige Ja og Amen til det, der er sagt een Gang og undertiden

sagt meget bedre; men der er allerede af den ærede anden Ordfører sagt, at det er jo noget, man har haft før. Man har da aldrig haft det, hvor det drejede sig om Beløb af den Størrelse, der her er Tale om — bortset fra Forholdene under den sidste store Krig, men der er rigtignok til Forholdene dengang at sige, at da var der praktisk talt ingen anden Skat; Maksimumsskatten var vist dengang oppe paa en 6—7 pCt.; nu kommer den ordinære Skat op paa 25 som sit højeste.

Er der virkelig nogen, der kan mene, at der er forstandig Rimelighed i at sammenligne med denne Periode, idet man nu faktisk er gaaet over til at benytte den overordentlige Indkomstsats Regler, med den eneste Forskel, at man gav Skattefradragretten, noget, der naturligvis ikke er uden Betydning, men en Ret, som vi virkelig synes man med god Grund kunde forlange at beholde. Denne Bestemmelse er i vore Øjne den værste, men der er andre.

Der er *goodwill*-Spørgsmaalet — og ogsaa det paa en midlertidig Lov. Det er helt urimeligt. Man siger, at den Mand, der modtager Pengene i *goodwill*, skal beskattes fuldt ud af Beløbet. Det er altsaa en sikker Udgift, den paagældende faar, og i øvrigt højst muligt en Udgift, han ikke har kunnet regne med, dengang han afhændede den paagældende Genstand, thi saa vidt jeg ved, skal *goodwill*-Systemet gælde for det Aar, der er gaaet. Altsaa paa en Tid, hvor han intet aner om denne Beskatning, kan han komme ud for at faa en Indkomst, der vil medføre en saadan Stigning i Skatten, at det kan volde ham ganske overordentlige Vanskeligheder.

Som et Modstykke siger man — jeg tror ikke, det staar i selve Lovforslaget, men saa vidt jeg erindrer, er det sagt af Ministeren i Forelæggelsestalen —, at den, der betaler Pengene, skal kunne skrive det af i en vis Aarrække. Det er for saa vidt kun skattemæssigt naturligt; naar man paa den ene Side tager det til Indtægt, maa man paa den anden Side regne med det som Udgift. Der er rigtignok den meget store Forskel, at hvad der er Indtægt for Staten, falder paa een Gang, og i Kraft af den progressive Skala er det en voldsom Indtægt for Staten og en tilsvarende Udgift for den paagældende, hvorimod det Indtægtstab, som Sta-